

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 9.

1 maja 1923.

T R E Ś Ć:

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
26. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 kwietnia 1923 r. w przedmiocie należytości znawców-lekarzy w b. zaborze austriackim	210
27. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 kwietnia 1923 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie brzeskim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku	211
28. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 kwietnia 1923 r. w przedmiocie odbywania aplikacji sądowej w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie	212

OKÓLNIKI:

Okólnik № 681/G. S./23 w sprawie opłat stemplowych od umów zawieranych z pracownikami kontraktowymi	213
Okólnik № 684/I. U./23 w przedmiocie wykonywania układów polsko-niemieckich z dn. 24 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 39 poz. 268 i 269)	215
Okólnik № 685/I. U./23 w przedmiocie doręczania osobom interesowanym orzeczeń władz administracyjnych.	216
Okólnik № 686/I. U./23 w sprawie zasiłków dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe	217
Okólnik № 687/I. U./23 w przedmiocie trybu sporządzania aktów pozbycia majątków prywatnych, podlegających w myśl Traktatu Pokoju likwidacji	217
Okólnik № 688/I. U./23 w sprawie opłat stemplowych od zobowiązań zwrotu reszty ceny kupna na obszarze b. dzielnicy pruskiej.	218

Okólnik № 689/III. S./23 w sprawie korespondencji nadsyłanej do urzędu rejestracji skazanych przy Ministerstwie Sprawiedliwości.	Str. 219
Okólnik № 690/I. U./23 w przedmiocie nowych przepisów o opłatach stemplowych.	219
PISMA OKÓLNE:	
Pismo okólne № 511/G. S./23 w przedmiocie zapisywania na odnośne pozycje wydatków na komorne zasadnicze, świadczenia i utrzymanie porządku	220
Pismo okólne № 513/G. S./23 w sprawie rozmów telefonicznych międzymiastowych	221
Pismo okólne № 514/G. S./23 w sprawie wpłacania należności skarbowych za pośrednictwem P. K. O.	221
RUCH SŁUŻBOWY	222
ADWOKATURA:	
a) W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.	224
b) W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.	224
KONKURS	224
SPOSTOWANIE Wykazu Sądów Rzeczypospolitej Polskiej	224

26.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 kwietnia 1923 r. w przedmiocie należności znawców-lekarzy b. zaborze austriackim.**

Na podstawie § 384 ustawy o postępowaniu karnem zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar b. zaboru austriackiego rozciąga się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 29 kwietnia 1922 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Zdrowia Publicznego o opłatach za czynności sądowo-lekarskie w byłym zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. № 32 poz. 262) oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości wydanego w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Zdrowia Publicznego z dnia 30 marca 1923 r. o opłatach za czynności sądowo-lekarskie w b. zaborze rosyjskim (Dz. U. R. P. № 38 poz. 267).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 maja 1923 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą przepisy, normujące należności znawców lekarzy, zawarte w rozporządzeniach: austriackiego Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 marca 1901 r. (Dz. U. P. № 34), Ministra Sprawiedli-

wości z dnia 31 sierpnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia należności znawców lekarzy i weterynarzy w b. zaborze austriackim (Dz. U. R. P. № 72 poz. 657), Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 stycznia 1921 r. w przedmiocie podwyższenia należności znawców lekarzy i weterynarzy w b. zaborze austriackim (Dz. U. R. P. № 9 poz. 51), oraz art. 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 sierpnia 1920 r. w przedmiocie wynagrodzenia świadków, znawców i tłumaczy w postępowaniu karnem (Dz. U. R. P. № 75 poz. 515).

Minister Sprawiedliwości: *W. Makowski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Zdrowia Publicznego: *Chodźko*

27.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 kwietnia 1923 r. o rozmieszczeniu rewirów śledczych w powiecie brzeskim w okręgu sądu okręgowego w Pińsku.**

Na mocy art. 23 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. (Dz. Pr. P. P. № 1 z 1918 r.) zarządza się w okręgu sądu okręgowego w Pińsku co następuje:

§ 1. Wyląca się z właściwości terytorjalnej I rewiru śledczego powiatu brzeskiego część miasta Brześcia n/B, położoną w granicach: od wschodu ulica Mikołajowska (№№ domów nieparzyste) i od zachodu ulica Dąbrowskiego (№№ domów parzyste) oraz teren twierdzy i włącza się je do właściwości terytorjalnej II rewiru śledczego powiatu brzeskiego.

§ 2. Ustala się następujący podział powiatu brzeskiego na rewiry śledcze:

a) „I rewir śledczy powiatu brzeskiego” z siedzibą w Brześciu n/B obejmujący: zachodnią część miasta Brześcia n/B od ulicy Dąbrowskiego (№№ domów nieparzyste), przedmieścia Szpanowicza i Wołynkę oraz gminy: Kamienicę Zyrowicką, Małeryta, Radwanicze i Wielkieryta;

b) „II rewir śledczy powiatu brzeskiego” z siedzibą w Brześciu n/B obejmujący: wschodnią część miasta Brześcia od ulicy Dąbrowskiego (№№ domów parzyste), teren twierdzy, terytorjum kolejowe w obrębie miasta, przedmieścia: Grajewską Słobodkę, Gródek i Kijowską Słobodkę oraz gminy: Domaczewo, Miedno, Oltusz i Przyborowo;

c) „III rewir śledczy powiatu brzeskiego” z siedzibą w Wysokiem Litewskim obejmujący gminy: Dmitrowicze, Dworce, Kamieniec Litewski, Kosicze, Łyszczycze, Motykały, Połowce, Ratajczyce, Turne, Wierzchowice, Wojską, Wołczyn, Wysokie Litewskie i Życin.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 czerwca 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

28.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 kwietnia 1923 r. w przedmiocie odbywania aplikacji sądowej w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Na podstawie art. 4 i 12 dekretu o aplikacji sądowej z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. Pr. № 18 poz. 225) zarządzam co następuje:

§ 1. Praca aplikantów sądowych powinna być w ten sposób unormowana, aby aplikant w pierwszych dwóch latach swej służby przeszedł praktycznie wszystkie główne działy sądownictwa karnego i cywilnego.

§ 2. Zasadniczo aplikanci w pierwszych miesiącach swej praktyki powinni być delegowani do sądu pokoju — w miejscowościach jednak, gdzie to napotykałoby trudności, praktyka ta może być zastąpiona delegacją do wydziałów odwoławczych sądu okręgowego.

§ 3. Z dwuletniego okresu aplikacji należy wyznaczyć:

na praktykę w sądzie pokoju (ew. w wydziałach odwoławczych)	4 mies.
w wydziale karnym I instancji	3 "
w kancelarii sędziego śledczego	6 "
w urzędzie prokuratorskim	2 "
w wydziałach cywilnych I instancji łącznie z wydziałem handlowym.	6 "
w wydziale hipotecznym	3 "

W wypadku odbywania praktyki przewidzianej w art. 8 cz. 2 dekretu o aplikacji, praktyka ta będzie uważana jako odpowiadająca pracy w wydziałach cywilnym i karnym I instancji.

§ 4. Z reguły powinien być zachowany porządek określony w § 3 — atoli prezes sądu przy którym aplikant jest zatrudniony, może ze względów służbowych porządek ten zmienić, nie uszczuplając jednak oznaczonych w § 3 okresów.

§ 5. Aplikanci odbywający praktykę przy sądach apelacyjnych mogą być w tym sądzie zajęci nie dłużej jak przez 6 miesięcy, — okres ten zastępuje w takim razie trzymiesięczną praktykę karną i trzymiesięczną praktykę cywilną w wydziałach I instancji.

§ 6. Prezes właściwego sądu zarządzi sporządzenie dla każdego aplikanta wykazu czynności według dołączonego wzoru w dwóch egzemplarzach, z których jeden zostaje w przechowaniu w aktach osobowych danego aplikanta, drugi zaś otrzymuje aplikant.

§ 7. Po ukończeniu częściowej praktyki w pewnym wydziale, aplikant otrzymuje w swoim wykazie potwierdzenie kierownika wydziału, poczem przechodzi do innego wydziału wyznaczonego mu zarządzeniem Prezesa.

§ 8. Wykaz ten po ukończeniu aplikacji, — ma być dołączony do podania o dopuszczenie do egzaminu (art. 4 rozp. Min. Spr. z 26/VI 1920 r. Dz. Ust. № 70).

§ 9. Z końcem każdego roku prezesi sądów okręgowych będą przedstawiali wykazy czynności aplikantów prezesowi sądu apelacyjnego.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od chwili ogłoszenia.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Rudnicki

Wykaz czynności

aplikanta sądowego ..... X. Y. ....
zamianowanego dekr. z dnia 15 lipca 1922 r. L. O. I. 2956/22.

Nazwa Sądu	Data zarządzenia Prezesa	Dokładne określenie wydziału i rodzaju służby	Czas odbytej praktyki od—do	Potwierdzenie kierownika wydziału
Sąd Okręgowy w Łodzi	1 sierpnia 1922 № 685/22	Sąd pokoju 5 okr. w Łodzi	1.VIII 1922 do 30.XI 1922	Podpis sędziego pokoju
Sąd Okręgowy w Łodzi	25 października 1922 № 962/22	Sędzia śledczy zapasowy	1.XII 1922 do 31 V 1923	Podpis sędziego śledczego

OKÓLNIK № 681/G. S./23

w sprawie

opłat stemplowych od umów zawieranych z pracownikami kontraktowymi.

Do wszystkich władz i urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości.

Podaje do wiadomości i zastosowania następujące wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu z dnia 25 listopada 1922 L: 4608/D. P. i O. Gr. II/W. 3:

„1) Umowy, zawierane przez urzędy i władze państwowe z pracownikami kontraktowymi na czas nieoznaczony, podlegają następującym opłatom stemplowym:

a) Jeśli umowę zawarto na obszarze b. okupacji niemieckiej, lub na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego, albo w powiatach grodzieńskim, wołkowskim i białowieskim województwa białostockiego — jednorazowej opłacie stemplowej w wysokości $\frac{1}{4}\%$ od kwoty jednorocznego wynagrodzenia (wedle § 4 ustęp 2 rozp. b. G. G. Warsz. z dnia 19 lipca 1916 (Dz. Rozp. № 40, poz. 126, poz. 127 ustęp 1 i 2 dołączonej do tegoż rozporządzenia taryfy i § 1 1) rozp. Rady Min. z 30 sierpnia 1921 (Dz. Ust. № 82, poz. 567), z tem jednak, że przy rocznem wynagrodzeniu, nieprzenoszącem 2.000 mk., umowy te są wolne od opłaty stemplowej w myśl poz. 27 ustęp 3 lit. b. powoł. taryfy.

b) Jeśli umowę zawarto na obszarze b. okupacji austriacko-węgierskiej — opłacie aktowej wyższej normy w wysokości $\frac{1}{2}\%$. (Wedle art. 50 ustęp 1 a i 51 ustęp 1 ros. ust. stempl. z r. 1903 oraz art. I i II § 10 p. 2 rozp. c. i k. Zarządu Wojsk. w Polsce z 27 sierpnia 1918 Dz. Rozp. Cz. XVI), przytem w myśl art. 34 ros. ust. stempl. z r. 1903 oraz noweli z 16 grudnia 1914 (Zb. Pr. i Rozp. z r. 1914 № 366) za podstawę wymiaru przyjmuje się wartość rocznego wynagrodzenia, a przypadająca od takiej umowy

opłata winna być uiszczona co rok, podczas całego czasu trwania umowy, z początkiem każdego roku.

c) Jeśli umowę zawarto na obszarze b. zaboru austriackiego podlega ona jednorazowo należytości wedle skali III od trzykrotnego iloczynu rocznego od wynagrodzenia (wedle poz. 40 a austr. ustawy z 13 grudnia 1862 L. 89 dz. u. p. oraz § 16 e austr. ustawy z 9 lutego 1850 L. 50 dz. u. p.), przyczem się nadmienia, że w myśl uwagi 2 do wspomnianej poz. taryfy 40 lit. a. opłata ta może być uiszczona w 12 równych ratach miesięcznych.

d) Jeśli umowę zawarto na obszarze b. zaboru pruskiego, uiszczyć należy opłatę stemplową w wysokości $\frac{1}{4}\%$ od jednorocznego umówionego wynagrodzenia (poz. 71, 2 i § 5 ust. 6 pruskiej ustawy stemplowej i § 2 d. rozp. Min. Skarbu z dnia 14 lipca 1922 (Dz. Ust. № 62, poz. 557).

Wobec trudności połączonej z jednorazowym uiszczeniem opłaty stemplowej, Min. Skarbu zgadza się, by także na obszarze b. okupacji niem. i w b. zaborze pruskim, spłata tej należności była rozkładana na 12 równych rat miesięcznych, lecz tylko w tych wypadkach, gdy jest absolutna pewność, że należność będzie ściągnięta.

Zaznacza się przytem, że we wszystkich powyższych przypadkach przez wyraz „wynagrodzenie” rozumieć należy nietylko perjodycznie wypłacane wynagrodzenie w pieniądzech, lecz także dodatki w naturze, jak n. p. przy umowie z szoferami roczną wartość użytkową mieszkania, wartość światła i opału, względnie umówiony za nie ekwiwalent w pieniądzech.

Jeśli umowa określa wynagrodzenie nie cyfrowo w pieniądzech, lecz według stopnia służbowego, opłatę stemplową oblicza się od sumy ustalonej na podstawie wynagrodzenia, przysługującego wedle norm obowiązujących w chwili zawarcia umowy.

2) W razie zmiany w uposażeniu, a w szczególności, gdy urzędnik od tego samego nadającego posadę albo tegoż prawnego następcy otrzymuje inną tak samo albo wyżej datowaną posadę, to w b. dzielnicy austr. należy w pierwszym wypadku zapłacić tylko stałą należytość stemplową w kwocie 20 mk. od każdego arkusza, w drugim zaś należytość tylko od nadwyżki płacy. W tym ostatnim wypadku należy jednak udowodnić, że uiszczono należytość od poprzednio uzyskanych poborów (uwaga 3 poz. taryfy 40 austr. ustawy należyt. z 13 grudnia 1862 Dz. P. № 89).

W b. okupacji austr. oblicza się opłatę stemplową od umów o najem usług zawartych na czas nieoznaczony od wynagrodzenia corocznego (art. 34 ros. ustawy stemplowej z roku 1903), a zatem i zmiana w uposażeniu może być corocznie uwzględniona.

Wedle przepisów rozp. b. Gen. Gubern. Warsz. z 19 lipca 1916 r. (Dz. Pr. № 40, poz. 126) (poz. 27 (2) taryfy) obowiązującego w b. okupacji niemieckiej i wedle ustawy stemplowej pruskiej obowiązującej w b. zaborze pruskim (poz. 71. 2 (2) taryfy), oblicza się opłatę stemplową przy umowach na czas nieoznaczony wedle wynagrodzenia za 1 rok zgóry, wobec czego ewentualne podwyższenie w uposażeniu, nie może być uwzględniane.

3) Jeśliby umowę zawarto na czas ściśle określony, opłatę stemplową należy obliczać na obszarach byłych okupacji niemieckiej i austriacko-węgierskiej od sumy wynagrodzenia za cały umówiony czas trwania umowy (art. 34 ros. ust. stempl. z r. 1903 i poz. 27 ust. 2 taryfy dołączonej do rozp. b. G. G. Warsz. z 19 lipca 1916 r. Dz. Rozp. № 40 poz. 126). Zasada ta obowiązuje także na obszarze b. zaboru austriackiego, ale tylko wtedy, jeżeli umowa o najem usług ma trwać nie dłużej niż dziesięć lat. Jeżeli zaś czas trwania umowy określony jest na lat dziesięć lub dłużej, natenczas podstawę wymiaru stanowi dziesięciokrotny iloczyn rocznego wynagrodzenia (§ 16 a i b. ust. z 9 lutego 1850 Dz. p. p. austr. № 50).

W ustawie stemplowej pruskiej, obowiązującej na obszarze b. zaboru pruskiego, niema w tym kierunku specjalnych przepisów. Z ogólnych zasad tej ustawy wynika, że opłatę stemplową od takich umów należy obliczyć za cały umówiony czas trwania umowy”.

Warszawa, dnia 18 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNIK № 684/I. U./23

w przedmiocie

wykonywania układów polsko-niemieckich z dn. 24 lutego 1923 r.
(Oz. U. R. P. № 39 poz. 268 i 269).

Do urzędów wymiaru sprawiedliwości w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu, Toruniu i w górnośląskiej części okręgu sądu apelacyjnego w Katowicach.

Wobec ogłoszenia w № 36 Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej pod poz. 268 i 269 oświadczeń rządowych z dnia 20 marca 1923 r. zawierających teksty zawartych układów polsko-niemieckich w przedmiocie zawisłych sądowych spraw depozytowych:

- a) z górnośląskiego obszaru plebiscytowego,
- b) z przyznanych Polsce traktatem wersalskim obszarów z wyjątkiem obszaru górnośląskiego (a więc z obszarów, które obecnie tworzą okręgi sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu), —

polecam wszystkim sądom położonym na wyżej podanych obszarach, by przystąpiły bezzwłocznie do wykonania owych układów.

W wypadkach, przewidzianych w art. 1 § 4 L. 3 obu układów winny sądy, położone w górnośląskiej części Województwa Śląskiego z urzędu zwrócić się do sądu powiatowego w Bytomiu, a sądy położone w województwach: poznańskim i pomorskim do sądów powiatowych w Międzyrzeczu, względnie w Kwidzynie, względnie w Allenstein (art. 1 § 2 obu układów) z żądaniem wydania depozytów tak gotówkowych jak i rzeczowych wraz z odnośnymi aktami i załącznikami, zaś w sprawach nie podpadających pod wspomniany przepis art. 1 § 4 L. 3 pouczyć strony o prawach zastrzeżonych im w art. 1 § 4 L. 2 a i b, zwracając im uwagę na ustęp czwarty art. 1 § 4.

Potrzebne dane do wystąpienia z żądaniem wydania depozytu można uzyskać jedynie z ksiąg depozytowych, a specjalnie odnośnie do depozytów gotówkowych z ksiąg prowadzonych przez dawniejsze pruskie kasy, jako księgi depozytowe A. Celem skoncentrowania i przyspieszenia akcji sądy poszczególne winny przysyłać możliwie jednym pismem żądania wydania depozytów, a więc pismo takie winno obejmować wszystkie sprawy, w których chodzi o depozyta; do pisma takiego należy dołączyć uwierzytelnione odpisy ze wspomnianych ksiąg depozytowych, uwidaczniające stan depozytów, a więc wszystkie wpisy odnoszące się do depozytu. O ile chodzi o sądy, położone w obrębie byłej linii demarkacyjnej, wierzytelne odpisy winny obejmować czasokres po dzień 25 stycznia 1919 r. (art. 1 § 2 L. 3 układu b), inne zaś sądy, a więc sądy położone poza byłą linią demarkacyjną i sądy w górnośląskiej części Województwa Śląskiego mają objąć czas, aż do dnia, w którym podpisano protokół zdawczy sądu (art. 4 § 4 układu b i art. 3 § 5 układu a). Nadto odpisy owe winny zawierać

również późniejsze ewentualne wpisy, uwidaczniające, ile na poczet depozytu, złożonego w dawniejszych sądach pruskich, wypłaciły już sądy polskie uprawnionemu do odbioru, mimo że jeszcze układ pod *b* wymieniony nie był zawarty.

Sądy położone w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu winny do końca czerwca 1923 r. nadesłać Ministerstwu Sprawiedliwości wykaz tych spraw depozytowych, które przed wejściem w życie układu pod *b* podanego załatwiono przez to, że Skarb Państwa Polskiego wydał depozyt uprawnionemu do odbioru (art. 5 § 4 układu *b*).

Pruski zarząd wymiaru sprawiedliwości będzie nadsyłać przeznaczone dla sądów w województwach: poznańskim i pomorskim depozyta gotówkowe do kasy skarbowej w Katowicach wraz z odpowiednim wykazem, a Pan Prezes Sądu Apelacyjnego w Katowicach zarządzi zarachowanie nadesłanych sum na rachunek sum obrotowych Centralnej Kasy Państwowej w Warszawie, zaś na podstawie otrzymanego wykazu powiadamiać będzie poszczególne sądy o zwróconych depozytach, a sądy te w miarę otrzymanych wiadomości będą zarządzać wypłatę zwróconych depozytów uprawnionym do ich odbioru za pośrednictwem właściwych kas skarbowych.

O miejscu, do którego sądy położone w województwach: poznańskim i pomorskim będą zobowiązane odsyłać depozyta gotówkowe zwrócić się mające sądom pruskim, Ministerstwo Sprawiedliwości udzieli wiadomości po otrzymaniu w tym przedmiocie decyzji Pruskiego Ministerstwa Sprawiedliwości.

Sprawy, złożone z wykonaniem obu układów na wstępie wymienionych, należy traktować jako bardzo pilne.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNIK № 685/I. U./23

w przedmiocie

doręczania osobom interesowanym orzeczeń władz administracyjnych.

Do wszystkich władz i instancji administracyjnych w zakresie zarządu wymiaru sprawiedliwości.

W myśl ustawy o Najwyższym Trybunale Administracyjnym (Dz. Ust. Rz. P. 1922 r. № 67 poz. 600) ostateczne orzeczenia władz administracyjnych mogą być zaskarżone do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w ciągu 2 miesięcy od dnia doręczenia orzeczenia na piśmie.

Wobec tego zarządzam, aby wszelkie ostateczne zarządzenia i orzeczenia administracyjne, od których z mocy obowiązujących ustaw dalsze zaskarżenie w drodze instancji do wyższych władz administracyjnych jest wykluczone, były osobom interesowanym doręczane na piśmie za pisemnym potwierdzeniem odbioru, z oznaczeniem daty odbioru. Potwierdzenia takie (dowody doręczenia, recepty zwrotne w wypadkach przesłania pocztą) winny być przechowywane przez władze, która doręczenie wykonała lub zarządziła.

Zarządzenia i orzeczenia władz wyższych, komunikowane osobom interesowanym przez władze niższe, winny być doręczone w brzmieniu, podanym przez władze wyższe, bez zmian w ich treści.

Zarządzenia i orzeczenia, o których mowa wyżej, winny być zaopatrzone w klauzulę, wyjaśniającą zainteresowanym, iż takie orzeczenie, względnie zarządzenie, jest ostateczne i przeciwko niemu nie przysługuje dalszy środek prawny w normalnym toku administracyjnych instancji.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNIK № 686/I. U./23

w sprawie

zasiłków dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe.

Do wszystkich urzędów wymiaru sprawiedliwości.

Według postanowienia art. 6 ust. 2 p. c. oraz art. 7 ustawy z dnia 22 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 37 poz. 246) o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe, prawo do poboru zasiłków ustaje, względnie wypłatę zasiłku zawiesza się: 1) gdy osoba uprawniona do poboru zasiłku w myśl dzielnicowych ustaw karnych została skazana albo za czyn, pociągający za sobą skutki karno-sądowego skazania, albo na karę połączoną z pozbawieniem praw, albo jeśli orzeczono w wyroku pozbawienie praw obywatelskich, 2) gdy osoba uprawniona do poboru zasiłków zostanie pozbawiona wolności na zasadzie wyroku lub innego postanowienia sądu.

Celem umożliwienia zastosowania powyższych postanowień zarządzam, aby właściwe władze sądowe zawiadamiały odpowiednie urzędy gminne (magistraty) o wypadkach, w których wyrok sądowy pociągający za sobą skutki lub kary dodatkowe wyżej pod 1) wymienione, stał się prawomocny, jeśli w jakikolwiek sposób stwierdzą, że osoba skazana utraciła prawo do poboru zasiłku z mocy ustawy z dnia 22 marca r. b.

To samo dotyczy wypadków wyżej pod 2) wymienionych, chociażby postanowienie, z mocy którego następuje ograniczenie wolności, nie pociągało za sobą skutków lub kar dodatkowych, o których mowa w art. 6 p. 2 c) rzeczonej ustawy.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

OKÓLNIK № 687/I. U./23

w przedmiocie

trybu sporządzania aktów pozbycia majątków prywatnych, podlegających w myśl Traktatu Pokoju likwidacji.

Do sądów i Pp. notariuszów w b. okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Wedle ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o likwidacji majątków prywatnych w wykonaniu traktatu pokoju podpisanego w Wersalu dnia 28 czerw-

ca 1919 roku (Dz. U. R. P. № 70, poz. 467) o ile pewien majątek, prawo lub interes został w myśl art. 2 przeznaczony do zlikwidowania przez zbycie przez właściciela, musi właściciel dokonywując aktu pozbycia, dopełnić warunków wymienionych w art. 7, a więc może pozbyć ów obiekt tylko takim nabywcą, który odpowiada wymogom postawionym przez Główny Urząd Likwidacyjny, gdyż w razie przeciwnym pozbycie w myśl art. 9 jest nieważne.

W celu zaoszczędzenia kosztów i strat, na jakie mogłyby być narażony tak pozbywający jak i nabywca na wypadek, gdyby sporządzona umowa pozbycia nie odpowiadała wyżej wymienionym postanowieniom ustawowym, zarządzam, by tak sądy jak i pp. notariusze przed spisaniem odnośnych umów nabycia obiektów likwidacyjnych zawiadamiali o osobie nabywcy Komitet Likwidacyjny i dopiero wówczas żądany przez strony akt pozbycia sporządzali, gdy Komitet Likwidacyjny udzielił odpowiedzi, że proponowany nabywca odpowiada warunkom, jakie postawiono właścicielowi w myśl art. 7 ustawy z 15 lipca 1920 r. względnie, by od stron żądali przedstawienia takiego zaświadczenia Komitetu Likwidacyjnego.

Zauważam, że wszystkie objekty, co do których postanowiono likwidację i jej sposób, są ogłaszane w Monitorze Polskim, a nadto, gdy chodzi o nieruchomości lub dziedziczne prawo budowy, odnośna uchwała o likwidacji jest wpisana w księdze wieczystej (§§ 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 — Dz. U. R. P. 84, poz. 595).

O każdym wypadku sporządzenia aktu pozbycia obiektu likwidacyjnego należy ponadto uwiadomić Komitet Likwidacyjny.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

OKÓLNIK № 688/I. U./23

w sprawie

opłat stemplowych od zobowiązań zwrotu reszty ceny kupna na obszarze b. dzielnicy pruskiej.

Do wszystkich sądów i p. notariuszów w województwach: poznańskim i pomorskim.

W przedmiocie pruskiej ustawy o opłatach stemplowych z dnia 30 czerwca 1909 r. (Zb. pr. ust. str. 535) Ministerstwo Skarbu udziela następującej interpretacji:

„W stemplowej ustawie pruskiej obowiązuje zasada, że zobowiązania do zwrotu reszty ceny kupna, włączone do kontraktów kupna sprzedaży, stanowiły składową część kontraktu i o ile tenże był ostemplowany jako akt główny nie podpadały pod postanowienia poz. 58 (1) pruskiej ustawy stemplowej, lecz na podstawie przepisu § 10/3 tejże ustawy były wolne od osobnej opłaty stemplowej. Zasady tej nie zmieniły ani art. 16 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 83 poz. 553) ani też obowiązująca obecnie ustawa z 26 października 1921 r. (Dz. U. R. P. № 89 poz. 658)”.
O tem zawiadamiam w celu zastosowania się.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

OKÓLNIK № 689/III. S./23

w sprawie

korrespondencji nadsyłanej do urzędu rejestracji skazanych przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

Do władz sądowych I instancji na obszarze całej Rzeczypospolitej.

Niejednokrotnie zdarzały się wypadki, że sądy, nadsyłając korespondencje do urzędu rejestracji skazanych, nie podawały swego adresu i nazwy lub przez niewyraźne podanie uniemożliwiały załatwienie; brak zaś danych stwierdzających tożsamość osób oskarżonych, a mianowicie: imion rodziców, wieku, miejsca i powiatu urodzenia oraz zawodu powodowały niejednokrotnie odpowiedzi, odnoszące się do zgoła innych osób niż te, do których odnosiło się wystosowane pismo, wobec tego Ministerstwo Sprawiedliwości prosi władze sądowe: 1) o dokładne podawanie adresu i nazwy władzy wysyłającej pismo, 2) o zamieszczanie czytelnym charakterem pisma danych stwierdzających tożsamość osób oskarżonych i 3) o wpisywanie na formularzach pism do urzędu rejestracji skazanych na odwrotnej stronie tego formularza, która ma zawierać odpowiedź urzędu rejestracji skazanych adresu władzy wysyłającej zapytanie odnośnie do poprzednich ukarań oskarżonego, tudzież imienia i nazwiska oskarżonego, a to celem umożliwienia szybszego załatwienia nadsyłanej korespondencji w urzędzie rejestracji skazanych przy Ministerstwie Sprawiedliwości.

Warszawa, dnia 28 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

OKÓLNIK № 690/I. U./23

w przedmiocie

nowych przepisów o opłatach stemplowych.

Do wszystkich sądów, władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości.

W № 44 Dziennika Ustaw wydanym dnia 24 kwietnia b. r. zostały ogłoszone: ustawa z dnia 24 marca 1923 r. w przedmiocie wyrównania opłat stemplowych oraz podatków: spadkowego i od darowizn, oraz cztery rozporządzenia wykonawcze do tej ustawy dotyczące: 1) opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych, 2) opłat od pełnomocnictw, 3) opłat od dokumentów przewozowych i 4) rozporządzenie celem wykonania art. 11 i 13 powołanej ustawy.

Pierwsze trzy rozporządzenia wstępują w miejsce analogicznych przepisów, ogłoszonych w numerze 38 Dziennika Ustaw 1922 r. pod pozycjami 319, 320 i 321; rozporządzenie czwarte dotyczy zaokrąglania sum opłat stemplowych, niepodzielnych przez 100 marek polskich, tudzież uiszczania za pomocą znaczków stemplowych należności „skalowych” na obszarze b. dzielnicy austriackiej.

Ustawa wyżej określona, o ile dotyczy opłat stemplowych, oraz wymienione rozporządzenia wejdą w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu, zatem z dniem 9 maja b. r.

Na życzenie Ministerstwa Skarbu zwracam uwagę sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości na tę ustawę i rozporządzenia z wezwaniem, aby

niezwłocznie przyswoiły sobie nowe przepisy i od dnia wejścia ich w życie ściśle je stosowały.

Szczególnie ważne są „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych” oraz rozporządzenie o opłatach stemplowych od pełnomocnictw. Pierwsze są ważne dla władz i instancji administracyjnych, drugie zaś dla samych sądów. Zaznaczam, że nowe „Przepisy” zawierają postanowienia istotnie odmienne od dotychczasowych: 1) w § 5; 2) w punktach 5, 17, 33 i 34 § 6; 3) w punkcie 4 § 7; 4) w § 11; 5) w § 13 (który odpowiada dawnemu § 11); 6) w § 18 (który odpowiada dawnemu § 16); 7) w punktach 13 i 14 § 23 (który odpowiada dawnemu 21); 8) w § 26 (który odpowiada dawnemu § 24); 9) (zmiany najważniejsze) w taryfie.

Ważne są również przepisy przejściowe, zawarte w §§ 30 i 31 tego rozporządzenia. W szczególności z § 30 wynika, że jeśli urząd państwowy do dnia wejścia w życie nowej ustawy nie załatwi podania, wniesionego przed tym dniem, a ostemplowanego dostatecznie według przepisów dotychczasowych (np. podania zwyczajnego, zaopatrzonego w znaczki stemplowe za 200 mk.), to winien podanie załatwić, nie żądając dopłaty. Gdyby podania wniesionego przed dniem wejścia w życie nowej ustawy, a do dnia tego niezadowolonego, wcale nie ostemplowano, to urząd może również zażądać jedynie opłaty w wysokości dotychczasowej (np. od podania zwyczajnego 200 mk.).

Ministerstwo Skarbu zwraca ponadto uwagę, że wprowadzie w myśl punktu 7 § 23 nie podlegają opłacie świadectwa, wydawane funkcjonariuszom państwowym lub samorządowym (będącym w służbie czynnej lub emerytom) oraz członkom ich rodzin, o ile te świadectwa dotyczą stosunku służbowego, że jednak w myśl ustępu końcowego tego § 23 uwolnienie to nie obejmuje duplikatów odpisów i wyciągów, Ministerstwo Skarbu przestrzegło bowiem, że nie wszystkie urzędy przestrzegają końcowego ustępu § 21 „Przepisów” dotychczasowych, który jest istotnie zgodny z końcowym ustępem nowego § 23.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

PISMO OKÓLNE № 511/G. S./23

w przedmiocie

zapisywania na odnośne pozycje wydatków na komorne zasadnicze, świadczenia i utrzymanie porządku.

Do wszystkich władz asygnujących wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Wobec powstałych wątpliwości wyjaśnia się, że w myśl pism okólnych № 431/G. S./22, № 439/G. S./23 i № 494/G. S./23 na § 3 poz. 1 dz. II i III zapisywać należy wydatki na komorne zasadnicze i na świadczenia uboczne jako uzupełnienie komornego w myśl ustawy o ochronie lokatorów oraz wszelkie daniny publiczne, mające charakter podatków — o ile Skarb Państwa do opłaty tychże podatków jest obowiązany, wszelkie natomiast wydatki na utrzymanie porządku (za wywóz śmieci, za wodę, czyszczenie kominów, czyszczenie kloak i t. p.) o ile nie wynikają z mocy ustawy o ochronie

lokatorów a są spowodowane własnymi zarządzeniami gospodarzami sądu lub więzienia powinny być zachowywane na § 3 poz. 2.

Jednocześnie zaznacza się, że ze względu na postanowienia ustawy o ochronie lokatorów oraz ze względów budżetowych konieczne jest prowadzenie osobnej ewidencji wydatków na komorne zasadnicze z jednej strony a wydatków na świadczenia uboczne z drugiej strony ile że te ostatnie są zmienne i ulegają podwyższaniu.

Warszawa, dnia 25 kwietnia 1923 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Rudnicki

PISMO OKÓLNE № 513/G. S./23

w sprawie

rozmów telefonicznych międzymiastowych.

Do wszystkich władz i urzędów podległych Ministerstwu Sprawiedliwości w całym Państwie.

Ze względu na wysoki koszt rozmów telefonicznych międzymiastowych zalecam ograniczanie tych rozmów do wypadków istotnej konieczności, a mianowicie do wypadków rzeczywiście nagłych, w których zwłoka w zawiadomieniu lub decyzji mogłaby interes służby na szwank narazić.

Sprawy, które nie mają tego charakteru, powinny być z reguły załatwiane w zwykłej drodze pisemnej.

Urzędowe rozmowy międzymiastowe mogą być prowadzone jedynie za pisemnym zezwoleniem przełożonego danego sądu lub urzędu, przyczem kartka z podpisem przełożonego, zezwalająca na przeprowadzenie rozmowy, powinna być dołączona do dowodów kasowych, dotyczących opłacenia odnośnego rachunku.

Warszawa, dnia 27 kwietnia 1923 r.

Za Ministra:
Podsekretarz Stanu
Rudnicki

PISMO OKÓLNE № 514/G. S./23

w sprawie

wplacania należności skarbowych za pośrednictwem P. R. O.

Do Pana Prezydenta Komisji Kodyfikacyjnej oraz wszystkich władz i urzędów wymiaru sprawiedliwości i więziennictwa w całym Państwie.

Stosownie do zawiadomienia Ministerstwa Skarbu z dnia 23/IV 1923 r. L. GUK. 2084/W. A. K. Ministerstwo Poczty i Telegrafów rozesało urzędowo i agencjom pocztowym okólnik z dnia 13/IV 1923 r. L. Dz. 695/III D. I treści następującej:

„Ministerstwo Skarbu stwierdziło, iż niektóre urzędy pocztowe nie stosują się do zarządzenia Ministerstwa Poczty i Telegrafów z dnia 2 stycznia 1923 r. № 2152/III o wplacaniu należności skarbowych za pośrednictwem

P. K. O. na konta kas skarbowych (Dz. Urz. M. P. i T. z 1923 № 2) i nie przestrzegają, aby płatnicy podatków i należności Skarbu Państwa wypełniali należycie nadruk na odwrotnej stronie „blankietów nadawczych skarbowych”.

Skutkiem tego kasy skarbowe nie mają możliwości prawidłowego zarchiwowania wpłaconych kwot.

Poleca się tedy urzędom i agencjom pocztowym, aby zwracały uwagę na należyte wypełnienie, przez osoby wpłacające, nadruku na przedniej i na odwrotnej stronie dowodu złożenia „blankietów nadawczych skarbowych” i by bezwarunkowo nie przyjmowały na konta kas skarbowych wpłat skuteczniejszych za pomocą „blankietów nadawczych skarbowych”, względnie zwykłych blankietów nadawczych P. K. O. o ile na przedniej względnie na odwrotnej stronie dowodu złożenia tych blankietów brakuje znamion: kto, ile, na jaki cel, na czyje dobro, oraz na konto jakiej kasy skarbowej skutecznia wpłatę, ewentualnie daty i numeru nakazu płatniczego.

Znamiona takie nie podlegają żadnej opłacie pocztowej.

Wszelka inna korespondencja na odwrotnej stronie wspomnianych blankietów, podlega opłacie pocztowej przewidzianej w każdorazowej taryfie pocztowej za pisemne doniesienie na blankiecie P. K. O.

W celu uniknięcia ewentualnej mylnej interpretacji uchyła się ostatni ustęp zarządzenia Ministerstwa Poczty i Telegrafów z dnia 2 stycznia 1923 r. № 2152/III (Dz. Urz. M. P. i T. z r. 1923 № 2) o wpłacaniu podatków i innych należności skarbowych za pośrednictwem P. K. O. na konta kas skarbowych.

Urzędy i agencje pocztowe winny się ściśle zastosować do niniejszego zarządzenia”.

O tem zawiadamiam podwładne mi władze i urzędy z nadmienieniem, że prywatni płatnicy mogą nabywać „skarbowe blankiety nadawcze” w urzędach pocztowych, które będą w nie zaopatrzone przez P. K. O.

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1923 r.

Minister Sprawiedliwości:

W. Makowski

RUCH SŁUŻBOWY.

Mianowani: A) W Zarządzie Centralnym: Gabryela Godecka, sekretarka — pomocnikiem referenta w VIII st. służbowym, dnia 28 marca 1923 r.; Władysław Kaupe, starszy kancelista — sekretarzem w IX st. służbowym, dnia 28 marca 1923 r.; Marja Prokopowiczówna, kancelistka — starszą kancelistką w X st. służbowym, dnia 28 marca 1923 r.; Józefa Wąsowiczowa i Jadwiga Wieczyńska — kontraktowymi pracowniczkami z wynagrodzeniem odpowiadającym uposażeniu pracowników państwowych XI st. służbowego, pierwsza dnia 1 kwietnia 1923 r., druga dnia 16 kwietnia 1923 r.

Mianowani: B) W Sądownictwie: Konrad Borowski — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Mławie, dnia 20 kwietnia 1923 r.; Józef Kunsfeld, sędzia śledczy II rew. w Lublinie — podprokuratorem przy sądzie okręgowym w Lublinie, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Jan Skabczewski, aplikant zastępca podprokuratora przy sądzie okręgowym w Łodzi — podprokuratorem przy tymże sądzie okręgowym, dnia 20 kwietnia 1923 r.; Bolesław Skowera, zastępca sędziego śledczego przy sądzie okręgowym w Kielcach — sędzią śledczym tegoż sądu okręgowego z siedzibą w Jędrzejowie, dnia 18 kwietnia 1923 r.; Jan Adam Jackowski, zastępca sędziego

śledczego w Jędrzejowie — sędzią śledczym zapasowym sądu okręgowego w Kielcach, dnia 18 kwietnia 1923 r.; Feliks Zawadzki — sędzią pokoju w Pabjanicach w okręgu sądu okręgowego w Łodzi, dnia 4 kwietnia 1923 r.; Bolesław Nowicki — sędzią pokoju w Piotrkowie, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Michał Białecki, sędzia pokoju II okręgu w Sieradzu, sprawujący swój urząd ubocznie — sędzią pokoju zawodowym tegoż okręgu w Sieradzu w okręgu sądu okręgowego w Kaliszu, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Antoni Xieżopolski — sędzią pokoju w okręgu sądu okręgowego w Zamościu, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Adolf Bloch — sędzią pokoju w Zamościu, dnia 17 kwietnia 1923 r.; Aleksander Taniewski — sędzią pokoju nadliczbowym w okręgu sądu okręgowego w Sosnowcu, dnia 18 kwietnia 1923 r.; Ryszard Kózmiński, sekretarz sądu okręgowego w Wilnie — sędzią pokoju w Swirze w okręgu sądu okręgowego w Wilnie, dnia 21 kwietnia 1923 r.; Antoni Wiesław Malinowski i Abraham Jakób Pinkert — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 8 kwietnia 1923 r.; Jerzy Jackiewicz — aplikantem przy sądzie apelacyjnym w Lublinie, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Artur Michnik i Adam Zaleski — aplikantami przy sądzie apelacyjnym w Wilnie, pierwszy dnia 11 kwietnia 1923 r., drugi 21 kwietnia 1923 r.; Samuel Leopold Margules i Rozalja Prutman — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Tadeusz Kizler i Mieczysław Markus — aplikantami w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 17 kwietnia 1923 r.; Mieczysław Gordon — aplikantem w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 18 kwietnia 1923 r.; Gustaw Jesionowski, sekretarz sądu okręgowego w Warszawie — komornikiem przy tymże sądzie okręgowym z siedzibą w Warszawie, dnia 4 kwietnia 1923 r.

Przeniesieni wskutek podania: Karol Strumpf, sędzia sądu okręgowego w Lublinie — na także stanowisko sędziego sądu okręgowego w Warszawie, dnia 4 kwietnia 1923 r.; Donat Maculewicz, sędzia sądu okręgowego w Grodnie — na także stanowisko sędziego sądu okręgowego w Wilnie, dnia 17 kwietnia 1923 r.; Sławomir Wąsowicz, podprokurator przy sądzie okręgowym w Nowogródku — na także stanowisko podprokuratora przy sądzie okręgowym w Wilnie, dnia 18 kwietnia 1923 r.; Wincenty Łodziewski, sędzia pokoju w Pabjanicach w okręgu sądu okręgowego w Łodzi — na także stanowisko sędziego pokoju nadliczbowego do Łodzi, dnia 4 kwietnia 1923 r.; Czesław Dąbrowski, sędzia pokoju III okr. pow. Grodzieńskiego — na także stanowisko sędziego pokoju nadliczbowego w okręgu sądu okręgowego w Grodnie, dnia 11 kwietnia 1923 r.; Szymon Gelernter, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, delegowany do sprawowania zastępczo czynności podprokuratora przy sądzie okręgowym we Włocławku — na także stanowisko z delegacją przy sądzie okręgowym w Warszawie, dnia 18 kwietnia 1923 r.

Przeniesiony z urzędu: Mikołaj Grigorjew, sędzia śledczy we Włocławku — na także stanowisko sędziego śledczego do Gostynina w okręgu sądu okręgowego we Włocławku, dnia 4 kwietnia 1923 r.

Zwolnieni: Adam Wozdecki, sędzia sądu apelacyjnego w Warszawie i Józef Ptaś, podprokurator Sądu Najwyższego, wskutek mianowania sędzią Trybunału Administracyjnego, dnia 15 marca 1923 r.

Zwolnieni wskutek podania: Adam Rassalski, sędzia pokoju w Podębicach w okręgu sądu okręgowego w Łodzi, dnia 4 kwietnia 1923 r.; Wacław Goldman i Tadeusz Ginsberg, aplikanci przy sądzie apelacyjnym w Warszawie, pierwszy dnia 17 kwietnia 1923 r., drugi 20 kwietnia 1923 r.

Zwolniony z urzędu: Wiaczesław Nielubow, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie, dnia 11 kwietnia 1923 r.

Delegowany: Stanisław Sztrancman, aplikant w okręgu sądu apelacyjnego w Warszawie — do pełnienia zastępczo czynności sędziego śledczego sądu okręgowego w Warszawie, dnia 11 kwietnia 1923 r.

Zmarli: Henryk Janowski, sędzia sądu okręgowego w Warszawie, dnia 23 marca 1923 r.; Ignacy Fabiani, sędzia sądu okręgowego w Grodnie, dnia 29 marca 1923 r.

Mianowani: C) W Notarjacie: Stefan Franciszek Pachelski — notariuszem w Płońsku w okręgu sądu okręgowego w Płocku, dnia 21 kwietnia 1923 r.; Ignacy Dygowski — pisarzem hipotecznym w Płońsku w okręgu sądu okręgowego w Płocku, dnia 17 kwietnia 1923 r.

RUCH SŁUŻBOWY W B. ZABORZE AUSTRJACKIM.

Prezes sądu apelacyjnego we Lwowie przeniósł w tym samym charakterze służbowym na własną prośbę kancelistów sądowych Grzegorza Grońskiego z Komarna do Niżankowic, Michała Hrankowskiego ze Zbaraża do Lubaczowa i Narcyza Czernieckiego z Sołotwiny do Mościsk oraz zamianował kancelistą sądowym Tadeusza Paślawskiego oficjanta kancelaryjnego w Grzymałowie dla Zbaraża.

ADWOKATURA:

W Okręgu Izby Adwokackiej w Poznaniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Jan Kazimierz Nochowicz z miejscem zamieszkania w Poznaniu.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Toruniu.

Wpisany na listę adwokatów:

Marjan Doerffer z siedzibą w Toruniu.

KONKURS.

Przy sądach okręgowych w Krakowie, Jasle i Nowym Sączu są do obsadzenia po jednej, zaś przy sądach okręgowych w Rzeszowie i Tarnowie po dwie posady sędziów sądu okręgowego.

Kandydaci ubiegający się o jedną z tych posad, ewentualnie o inną opróżnić się mogącą posadę sędziego sądu okręgowego, winni wnieść odpowiednio udokumentowane podanie w drodze służbowej, na ręce Prezesa sądu apelacyjnego w Krakowie, najdalej do dnia 20 maja 1923 r.

SPROSTOWANIE:

W № 7 Dz. Urz. Min. Spr. z 1923 r. w Wykazie Sądów Rzeczypospolitej Polskiej w rubryce sąd okręgowy w Łucku: powiat horochowski: po wyrazie „Horochów”, winno być „Łokacze”, powiat rówieński: wyraz „Łokacze” należy skreślić, zamiast zaś „Równe okręgi I—II”, winno być „Równe okręgi I—III”, wreszcie powiat włodzimierski: zamiast „Włodzimierz okręgi I—III” winno być „Włodzimierz okręgi I—II”.